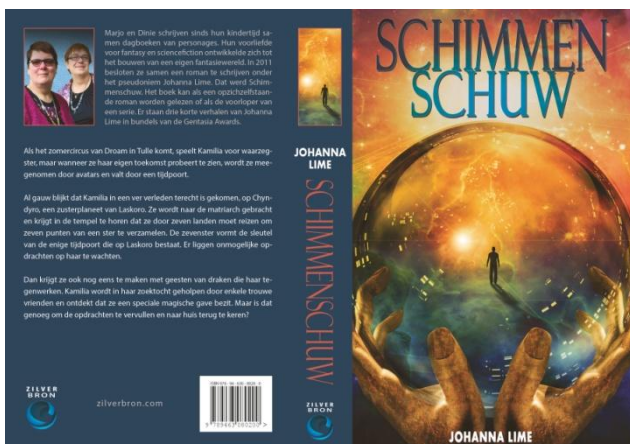

SCHIMMEN SCHUW

Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van
SCHIMMENSCHUW,
geschreven door Johanna Lime,
uitgegeven door Silverbron.

<http://wp.zilverbron.com/>
<https://johannalime.com>

Copyright bij de betreffende auteur.
Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik

**JOHANNA
LIME**

**SCHIMMEN
SCHUW**

**ZILVER
BRON**

ZILVERBRON

© 2015 Johanna Lime
© 2015 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Marijke van Leeuwen
Foto omslag: Bruce Rolff/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, september 2015

ISBN 978 94 6308 0200
NUR 284

Meer over de auteur en deze roman kunt u vinden op:

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Wij dragen dit boek op aan onze dierbare schatten die
veel te vroeg op doorreis zijn gegaan:
Joke, Arie, Piet en Maarten.

Bedankt voor de herinneringen en de inspiratie.
Jullie stemmen klinken door in onze verhalen.

Proloog

Cara – Het moeras van Tulle

Kwakzalver. De scheldnaam galmde door Cara's hoofd terwijl ze over het glibberige paadje het moeras in liep. Ze balde haar vuisten. Waarom werd ze in dit achterlijke dorp toch steeds gezien als een buitenbeentje? Sommige mensen konden haar zo kwetsen! Ze moesten eens weten hoe ze had gezwoegd om de kennis bij elkaar te krijgen zodat ze hun kwalen kon genezen. Er waren niet veel artsen zoals zij die de natuurgeneeswijze hadden gestudeerd. Een beetje meer erkenning verdiende ze wel.

Natuurlijk, het hielp niet dat ze geen eigen praktijk had en nog steeds bij haar moeder in huis woonde. Maar wat had ze anders moeten doen nadat haar vader was overleden? Ze kon het niet over haar hart verkrijgen om haar moeder weg te laten kwijnen van verdriet. Sinds Kamilia geboren was, ging het gelukkig veel beter. Haar moeder was gek op haar kleinkind.

Ze schudde de negatieve gedachten van zich af en draaide zich om op het wankel pad van dunne boomstammen. Ze zwaaide en lachte naar haar driejarige dochtertje dat in de moestuin stond. Kamilia zwaaide terug, sprong blij lachend omhoog. Met haar andere handje steunde ze stevig op de rand van het hek, waarachter ze gehoorzaam bleef wachten, zoals ze haar had geleerd. *Ik doe het heus wel goed als alleenstaande moeder.*

Resoluut keerde ze Kamilia haar rug toe en liep vastberaden verder over het glibberige pad. De bewoners van Tulle hadden hun best gedaan bij de aanleg ervan, maar het bleef gevaarlijk. Het hout was op sommige plaatsen aangetast door zwammen. Ze wuifde een mistflard opzij en tuurde gespannen vooruit. Jammer dat het vandaag zo mistig was. Het kon hier zo mooi zijn, maar nu overheerste de stank van verrotting. Ze trok haar neus op.

Ze keek speurend rond, op zoek naar moerasrozemarijn. Meter voor meter vorderde ze naar de plaats waar ze de struikjes boven de mist uit zag pieken. Ze stonden in het water, een klein stukje naast het pad, net voor de moeraswilg. Om de geneesmiddelen aan te vullen, had ze ongeveer tien takjes nodig. Het kon nooit lang duren om die te verzamelen. Daarna kon ze weer snel terug naar huis. Het was al bijna avond en ze wilde haar dochttertje niet te lang bij het hek laten staan. Kamilia bleef altijd netjes wachten totdat zij weer thuiskwam.

Ze boog zich voorover naar de struik om er met haar snoeimes de delen af te kunnen snijden die ze nodig had. Als ze zich uitstreckte, kon ze net de takjes naar zich toe trekken. Te laat zag ze dat de zwammen het houten pad hier hadden aangetast. Haar voet gleed weg en belandde in het water. Walgend voelde ze dat haar schoen volliep met het vieze moeraswater. Ze wilde haar been snel terugtrekken, maar dat lukte niet. Een gil ontsnapte haar toen iets glibberigs zich om haar enkel wikkelde. Door een ruk aan haar been verloor ze haar evenwicht geheel. Ze viel met een klap achterover op het pad. Het snoeimes vloog uit haar hand.

Ze graaide wild om zich heen, maar vond niets om zich aan vast te grijpen. Haar ogen werden groot van ontzetting toen de tentakel verder langs haar been omhoog draaide. Ze gilde het uit en zag vol afschuw een glimmende, kale schedel met een harde kam boven het water uit komen. *Een harqdil!* Twee vurige ogen keken haar aan. Ze greep wanhopig naar de tentakel, in een poging die los te krijgen.

Cara werd het water in getrokken. Doodsangst gaf haar nieuwe kracht. Met een enorme inspanning reikte ze naar boven. Haar vingertoppen raakten de laagste tak van de moeraswilg. Maar met een nieuwe ruk werd ze dieper het stinkende moeras in getrokken.

'Nee!' Het water liep haar mond binnen. Een verscheurende pijn schoot door haar lichaam toen een lange, scherpe angel zich dwars door haar buik heen ramde. Het bloed gutste naar buiten en kleurde het water rood.

De harqdil trok haar helemaal onder water. Cara probeerde tevergeefs om hulp te roepen. Haar longen vulden zich met het smerige vocht. Een smeulend vuur brandde in

haar borst.

Kamilia, ik moet haar vertellen... De laatste luchtbelletjes verlieten haar mond en spatten aan het wateroppervlak uit-een. Haar levenskracht verdween even snel als het daglicht.

Hoofdstuk 1

Kamilia – Het zomercircus van Droom

Koude rillingen gleden langs Kamilia's rug. Daar was dat vage, sissende geluid weer. Ze hoorde het steeds wanneer ze achter in de moestuin bezig was. Argwanend tuurde ze het moeras in. Een mistige wolk rees op en nam langzaam een menselijke vorm aan. Ze huiverde over haar hele lichaam. *Het is de schim weer.* Ze wreef met haar handen over haar onderarmen, probeerde ze te verwarmen, maar de kou bleef.

'Sssh...'

Het geluid werd indringender. 'Wat wil je van me?' Haar stem trilde.

'Khaahhhhhhhh...'

Probeerde hij haar naam te zeggen? Ze verzamelde al haar moed en bleef aan de rand van de tuin staan. Ze beefde. De griezelige kou beet in haar vel. Moest ze nu weer vluchtten als een bang kind? Ze was nota bene zestien: volwassen! Er moest een manier zijn om die schim weg te krijgen.

Op de plek waar ze ogen verwachtte, zag ze een paar fel oplichtende vonken. De haartjes in haar nek kwamen over-eind.

Haastig sneed ze de spitskool los van de stronk, smeed hem in de mand en rende ervandoor. Een moment later bereikte ze de achterdeur van het huis, trok hem open en struikelde naar binnen. De deur viel met een klap achter haar dicht. Ze zette de mand op het aanrecht en liep hijgend de woonkamer in.

'Ben je zo geschrokken?' Oma keek haar met een bezorgde blik aan.

'Er zweefde een schim langs de rand van de moestuin.' 'O, Kamilia!' zei haar oma geïrriteerd. 'Ik heb toch verteld dat spoken niet bestaan. Hou nou toch eens op met die wilde fantasieën.'

Kamilia droogde juist het laatste bord af toen ze een fietsbel hoorde. Ze zag haar vriendin aankomen. 'Wat kom jij doen?' vroeg ze verbaasd.

Fidelity streek met haar vingers de haren van haar bezwete voorhoofd. 'Ik dacht: laat ik even gaan informeren, maar jullie wonen zo ver uit de buurt.' Ze keek haar afwachmend aan en vroeg: 'Je hebt het toch wel gevraagd aan je oma?'

Kamilia trok een schuldig gezicht. 'Sorry, ik ben het helemaal vergeten.' Ze knipoogde. 'Ik vraag het meteen.' Direct riep ze in de richting van de woonkamer: 'Het circus komt eraan, oma.'

Fidelity duwde haar opzij en liep resoluut door de deuropening de kamer binnen. Ze vroeg onomwonden: 'Mevrouw Jonas, mag mijn vader het weiland naast uw huis gebruiken voor zijn bakkerswagen?'

Kamilia zag de glimlach op oma's gezicht toen zij ook de kamer in liep. Oma zat behaaglijk in de kussens op de bank genesteld met een borduurwerkje op haar schoot.

Fidelity ging geestdriftig verder: 'Mijn vader heeft gehoord dat er dit jaar zo'n twintig wagens met het zomer-circus meekomen en dan is er te weinig plaats op het grote terrein om zijn bakkerswagen erbij te zetten. Uw weilandje ligt er vlak naast. Misschien kan Kamilia kaartleggen en de toekomst voorspellen?' vroeg ze er in één adem achteraan.

Kamilia keek geamuseerd naar haar vriendin. Wanneer die eenmaal begon te praten, kwam er een waterval aan woorden uit haar mond. Zelf was ze niet zo'n spreker. Haar vriendin zei altijd precies datgene wat ze ook oprecht meende. Waren ze op de hogere school in Tulle allemaal maar zo. Fidelity ging heel anders met haar om dan haar klasgenoten. Die vonden haar vreemd en namen haar niet serieus. Sinds ze zich had laten ontvallen dat ze schimmen zag, werd ze daar steeds mee gepest. Met Fidelity kon ze goed praten, zelfs wanneer het gemis van haar ouders haar soms te veel werd. Haar oma begreep dat ook wel, maar die was toch van een andere generatie.

Oma wist natuurlijk wel dat ze elke zomer reikhalzend uitkeek naar de folkloristische feesten waar Tulle om bekendstond. Kamilia verheugde zich vooral op het circus.

‘Oma, mag het nou?’ vroeg ze ongeduldig.

Haar oma keek naar haar vriendin en zei: ‘Natuurlijk, Fidelity. Jouw vader mag zijn bakkerswagen op mijn weiland zetten.’

Fidelity straalde. ‘Dat zal hij fijn vinden, mevrouw Jonas. En mogen wij dan weer de waarzeggerstent opzetten? Ik heb er zilveren sterren op genaaid, dat is echt magisch!’

Kamilia keek haar vriendin verrast aan.

‘Alles wat jij vorig jaar aan mijn tante voorspelde, is uitgekomen, Kamilia. En het was zo’n leuke act. We kunnen dat dit jaar toch weer doen?’

‘Maar ik heb geen folkloristisch kostuum meer. Dat van vorig jaar zat toen al krap.’

Oma bekeek haar van top tot teen. ‘Daar zeg je wat, Kamilia. Je kunt misschien wel iets aantrekken uit de kist met kostuums van je moeder. Als ik me goed herinner, zit daar een heksenkostuum bij. Dat zou leuk zijn voor de act.’

‘Een kist met kostuums?’ vroeg Fidelity. ‘Zat uw dochter bij een toneelvereniging?’

‘Nee,’ zei oma, ‘mijn dochter ging dikwijls naar folkloristische feesten. Ze verkocht haar geneesmiddelen vaak op themamarkten. Ze verkleetde zich graag als heks.’

‘O, wat leuk!’ riep Fidelity enthousiast. ‘Dat zou fantastisch zijn.’

‘Waar staat die kist dan, oma?’ vroeg Kamilia.

‘In de slaapkamer van je moeder. We moeten morgen maar eens kijken welke kostuums nog te gebruiken zijn. Misschien moet ik er hier en daar nog iets aan verstellen.’

Kamilia strekte haar armen uit en geeuwde. Heerlijk, vakantie. Het gaf niet dat het al laat was, ze kon nu fijn eens uitslapen. Ze ging naar de woonkamer en liep langs de schoorsteenmantel. Daar stond het kistje met het kunstzinnig versierde deksel van houtsnijwerk. Ze pakte het op en streek gedachteloos met haar vinger langs het stuk bergkristal dat daarnaast lag. Ze voelde een schokje statische elektriciteit, alsof er energie in de steen zat opgesloten. *Gek, dat heb ik nooit eerder gemerkt.*

Dankbaar pakte ze de mok met de warme koffie aan van oma en liep met het kistje in haar hand naar de tafel. Ze

opende het en haalde het tarotspel van haar moeder eruit. Nu was dat van haar.

Ze schudde de kaarten en waaierde ze ondersteboven uit. Ze trok er drie en draaide ze om. *Hmm, 'de Zot' in het verleden, 'de Dood' in het heden en 'de Hogepriesteres' in de toekomst.* Ze kneepe ongerust haar ogen samen. *De dood in het heden? Wat betekent dat nou weer?*

'Gaaf het wel, Kamilia?' vroeg haar oma zachtjes. 'Waar denk je aan?'

'Zal ik wel gaan kaartleggen voor het circus, oma? Moet u nou zien wat hier ligt. Wat moet ik de mensen vertellen als ik deze kaarten trek? Wat doet "de Dood" in het heden? Ik ga toch zeker niet dood?'

'Je weet toch dat de kaarten meerdere betekenissen hebben, Kamilia? De Dood hoeft er niet op te duiden dat je doodgaaf. Misschien is het juist een nieuw begin.' Oma schudde meewarig haar hoofd.

'U hebt gelijk. Maar het is wel erg moeilijk om alle betekenissen te onthouden. Ik ken de kaarten nog steeds niet uit mijn hoofd en ik ben het al bijna een jaar aan het leren. Er zijn gewoon veel te veel combinaties mogelijk.'

'Hoe heb je het vorig jaar dan gedaan?'

'Nadat ik wist op welke vraag de mensen antwoord wil-den hebben, fantaseerde ik maar wat. Ik hoopte maar dat ik iets vertelde wat de klanten graag wilden horen.'

'Ik weet niet hoe je moeder het precies deed. Zij kende vast de betekenissen ook niet allemaal uit haar hoofd. Misschien moet je er juist niet te veel bij nadenken en erop vertrouwen dat je de goede ingevingen krijgt.' Oma legde een hand op haar schouder. 'Het is maar een circusact. Je moet er niet zo zwaar aan tillen. Het is een spel. Samen met Fide-lity wordt het vast heel gezellig.'

Ergens had haar oma wel gelijk. Zo gebeurde er tenminste nog wat spannends in de vakantie. Misschien kwamen er ook toeristen naar het hotel en kon ze interessante nieuwtjes opvangen over de rest van Laskoro.

'Zullen we eens in de kist met kostuums kijken? Ik ben benieuwd welke kleding er nog te gebruiken is en of het heksenkostuum nog goed zal zijn.'

'Denkt u echt dat het mij zal passen?' Nieuwsgierig liep

ze achter haar oma aan.

Oma haalde een koperen sleutel uit de zak van haar schort. Met een krakend geluid ging het grote hangslot open. Kamilia hielp haar om het zware deksel op te tillen en keek in de kist. Boven op de kostuums lag een grote foto van haar moeder met een man aan haar zijde. 'Is dat nou mijn vader?'

'Dat is Walter Arras.'

Ze zag de verdrietige blik in de ogen van haar oma. 'Wat was hij eigenlijk voor iemand?' vroeg ze. 'Dit is voor het eerst dat ik zo'n mooie foto van hen samen zie. Waarom is die hier weggestopt?'

'Neem me niet kwalijk, Kamilia. Ik denk dat je moeder die foto hier zelf heeft opgeborgen. Het is de enige waar ze samen met Walter op staat.'

Kamilia pakte de foto uit de kist en bekeek hem geïnteresseerd. Het was wel bijzonder dat oma het nu eindelijk eens over haar vader had. Ze hield de kamer van Cara nog steeds precies zoals hij vroeger was en ze sprak zelden over de vriend van haar dochter. Kamilia dacht aldoor dat oma haar vader niet erg mocht en ze durfde nooit door te vragen omdat oma daar zo verdrietig van werd.

Oma ging op het bed zitten en haar stem sloeg over toen ze begon te praten. 'Ik vond je vader altijd een flierefluiter. Het was een echte Laskoriaan. Hij hield van vrouwen, maar wilde zich niet binden. Je moeder heeft hem ooit ontmoet op een themamarkt. Daar stond ze in haar mooie kostuum, met haar manden met zelfgemaakte geneesmiddelen en kisten met parfums en zeepjes. Ze was op folkloristische feesten een graag geziene verkoopster.' Haar oma trok haar naast zich op het bed. 'Ik was stomverbaasd toen je moeder smoorverliefd bleek te zijn op Walter. Hij stond in zo'n marktkraam lingeerie te verkopen van het modehuis van de Taylor Clan uit Droom. Dat huis waar ik ook kleding voor maak. Hij had Cara ingepalmd met zijn charmante vleierijen. Hij wilde alleen niet trouwen en voordat jij geboren werd, was hij al weer verdwenen.'

'Lijk ik op mijn vader? Ik heb wel zijn flaporen, zo te zien.'

'Eens kijken,' zei oma lachend. 'Jij hebt donkerblond,

krullend haar. Je hebt een slanke taille en volle borsten. Je stem is vaak een beetje hees. Dat heb je allemaal van je moeder. Maar die grijsgroene kleur van je ogen heb je van hem. En zoals je al opmerkte, heb je ook zijn flaporen.' Oma pakte haar bij die afstaande oren beet, trok haar hoofd naar voren en kuste haar op haar voorhoofd. Toen zei ze: 'Hou jij die foto maar, Kamilia.'

Ze lachte naar haar grootmoeder en legde de foto op het bed. Daarna liep ze weer nieuwsgierig naar de kist en haalde er een lange jurk uit. Die hield ze voor zich en ze keek in de spiegel. 'Dit is een erg deftige jurk. Bij welke rol hoort die?'

'Dat is de jurk van een prinses,' zei oma. 'Misschien is het iets voor Fidelity?' Oma zocht in de kist naar de heksenkleding. Ze vond de japon en gaf hem aan haar.

Kamilia trok de jurk aan en draaide voor de spiegel rond. 'Hij past perfect.'

'Dat dacht ik wel,' zei oma. 'Je lijkt in alle opzichten erg veel op je moeder.'

Oma haalde een ander kledingstuk uit de kist. 'Deze mantel hoort er ook bij. Hij is van een dikker soort katoen gemaakt.'

Kamilia sloeg de mantel om. 'Ik voel het, hij is veel zwaarder.'

'Daar is meer stof voor gebruikt,' zei oma. 'Kijk, er zitten veel plooien in om de mantel aan de onderkant wijd uit te laten lopen.'

Ze paste ook de laarsjes. Die hadden sterke, lange veters. De hoge punthoed met de wijde rand maakte het kostuum helemaal compleet. 'Oma, dit is fantastisch.'

Haar oma zocht verder en vond nog een paar spulletjes in de kist. Een buideltje dat aan de ceintuur kon worden bevestigd en waar het tarotspel in paste en ook nog een andere tas, die aan een tweede gordel geknoopt kon worden.

'Daar kan ik alles in kwijt. Het is geweldig!'

De volgende middag kwam Fidelity langs. 'Ik zag de wagens van het circus,' zei ze. 'Het zijn er echt veel. Er is zelfs een kraanwagen bij.'

'Dan moeten we er straks maar even naartoe,' zei Kami-

lia. 'We hebben een prachtige, roze prinsessenjurk voor je gevonden. Pas hem eens.'

Fidelity bekeek het kostuum. 'Wat een mooie jurk!' Ze hield hem voor zich toen ze bij de spiegel ging staan. Daarna trok ze hem voorzichtig aan. Ze draaide rond en trok een beetje aan de rok. 'Jammer, hij zit te ruim.'

Oma kwam erbij staan en keek er kritisch naar. 'Ik heb het al gezien. Geef hem maar hier. Ik zorg wel dat het goed komt.'

'O, echt, mevrouw Jonas?' zei Fidelity. 'Is dat niet te veel werk voor u?'

'Nee hoor, ik heb toch een naaimachine?' Oma lachte. 'Het is zo gebeurd. Let maar eens op.'

'Wij gaan naar het circus kijken, oma,' zei Kamilia en ze trok haar vriendin mee naar buiten.

'Kijk, daar komt mijn vader aan,' wees Fidelity. Kamilia tuurde langs de lange weg, die van het moeras tot aan de hoofdweg van het dorp liep, en zag de grote bak-kerswagen aan komen rijden. Meneer Cook stak zijn hand uit het raampje en zwaaide naar hen.

Tien minuten later had de bakker de wagen al helemaal geïnstalleerd. Haar oma kwam uit het huis om hem te begroeten.

'Fijn dat ik hier mag staan, Marianne,' zei hij. 'Je krijgt iedere dag zoveel versgebakken brood en banket als je maar kunt eten.'

Oma glunderde. 'Dank je, Rogier. Dat vind ik aardig van je.'

Kamilia liep met Fidelity over de weg langs het moeras verder naar het circusterrein. Ze gingen aan de rand ervan in het gras zitten en keken vol belangstelling toe hoe de circusartiesten aan het werk waren. Er kwamen luifels aan de wagens en de dieren werden verzorgd. Het grootste karwei was het opzetten van de reusachtige, ronde tent waar de voorstellingen in werden gegeven. Die werd omhooggehouden door dikke, houten palen. Daarvoor was die kraanwagen erbij, zagen ze nu. Het opzetten van het circus was zoals ieder jaar een knap staaltje werk.

'Zullen we naar de directrice gaan?' vroeg Fidelity. 'Dan kunnen we vragen of ze het goed vindt dat we gaan waar-

zeggen.'

Kamilia knikte en stond op.

De gezette vrouw in een nauwsluitend, glimmend rood broekpak en met een hoge, zwarte hoed op, deed de deur van de woonwagen al open toen ze hen zag aankomen.

'Vindt u het goed als wij dit jaar ook weer de waarzeggerstent neerzetten?' vroeg Fidelity aan haar. 'Hij hoeft niet op het terrein van het circus te staan. We kunnen hem bij Kamilia thuis opzetten, hier vlak naast.'

'Jij bent toch Fidelity?' zei de directrice. 'En dan ben jij Kamilia, de toekomstvoorspeller? Ik ken jullie nog wel van vorig jaar. Toen was jullie act een succes.'

'Ja,' zei Kamilia. 'Ik vind het heel leuk om te doen en kijk al weer uit naar de circusvoorstelling.'

'Dan weet ik het goed gemaakt. Jullie mogen waarzeggen en krijgen van mij een paar vrijkaartjes. Ik ben wel blij met die waarzeggerstent. Daarmee maken jullie gratis reclame voor mijn circus.' De vrouw lachte luid en gaf hun de vrijkaartjes. Ineens fluisterde ze: 'Bij de eerste voorstelling verwacht ik de familie Taylor, met de tweeling. Dus als je die wilt zien, moet je komen.'

'Dank u voor de tip,' zei Fidelity. 'Dat zal mijn moeder leuk vinden.' Ze namen afscheid van de directrice en Fidelity trok haar mee naar de weg. 'Kom, we gaan weer naar de bakkerswagen. Dan kunnen we mijn tent opzetten. Mijn vader heeft hem al meegebracht. We moeten hem alleen nog uitladen en opbouwen.'

De tent was hoog en rond, hij was gemaakt van donker-blauw tentdoek. De zilveren sterren flonkerden in het daglicht. Fidelity legde een rond tapijt, dat haar moeder haar meegegeven had, op de grond. Kamilia haalde een oude tafel van de zolder en bedekte die met een tafelkleed, dat speciaal gemaakt was voor het gebruik met waarzegkaarten. Er waren gekleurde vakken op geborduurd waarin de kaarten geplaatst konden worden. Ook stonden er zeven symbolen op die een magische betekenis hadden. Dit soort kleden werd al eeuwen gebruikt, maar het kleed dat Kamilia nu op tafel legde, had haar moeder geborduurd.

Haar oma bracht een paar kaarsenstandaards met kaar-

sen. 'Dat is voor een mysterieus sfeertje,' zei ze. Er was zelfs een brede, rieten stoel voor Kamilia en een paar houten klapstoelen uit de schuur voor de bezoekers.

Fidelity kreeg een eigen tafeltje met stoel en plaatste die bij de ingang van de tent. Zij zou het entreegeld heffen.

'Hoeveel moet een bezoek aan de waarzegster eigenlijk kosten?' vroeg Kamilia.

'Vijf Laskoriaanse ponden lijkt mij wel een redelijk bedrag,' zei Fidelity.

'Wat ben jij zakelijk, Fidelity,' zei ze. 'Misschien verdienen we dit jaar dan wel een hoop geld. Dat komt goed uit. Ik spaar voor een vakantieisje met oma. Zij komt anders ook nergens.'

Ze haalden nog een tafel uit de plantenkas en deden er een deken over om de vlekken te bedekken. Oma had nog een voorraad kanten kleedjes en geborduurde kussens, die ze aan de toeristen wilde verkopen. Het zou nog gezellig worden op hun weilandje.

'Zullen we nu even naar mijn moeder gaan?' vroeg Fidelity. 'Dan kunnen we haar vertellen dat de tweeling van Taylor naar het circus komt.'

'Goed,' zei ze. 'We halen de fietsen.'

Ze reden langs het moeras naar de hoofdweg die in de richting van het centrum afboog. Het sportveld achter hun school stond vol met tenten. Ieder jaar tijdens de folklorefeesten, werden hun sportvelden als camping gebruikt. Er liep een man met een watertank te sjouwen. Hij keek niet uit en stak vlak voor hen het fietspad over. Fidelity rinkelde hard met haar fietsbel. De man sprong geschrokken aan de kant. Fidelity gaf een ruk aan haar stuur en ze reden snel verder. 'Toeristen! Als ze de vrijheid ruiken, gelden de regels niet meer.'

'Kijk!' Kamilia wees. 'Bij de supermarkt staat dat oude trekpaard weer, voor die wagen met melkbussen. Dat zal sjoorren worden, dat beest komt amper in beweging.'

'De voorzitter van de winkeliersvereniging is zo vreselijk stug,' zei Fidelity. 'Ze staat erop dat de toeristen zien dat Tulle van oorsprong een boerendorp is. Er moeten melkbussen en grote gele kazen te zien zijn, vindt zij. Mijn moeder wilde dit jaar eens iets anders. Zij stelde voor om

workshops te geven zodat de mensen van de camping hun eigen broodjes konden bakken. Maar haar idee werd zo van tafel geveegd. Ze zijn hier echt bang voor veranderingen.'

'Dat is waar. Soms lijkt het of de tijd hier stilstaat.'

Ze kwamen in de winkelstraat aan en Kamilia zag het uithangbord van Bakkerij Cook al hangen. Ze zetten hun fietsen in een rek en liepen naar de deur van Fidelity's huis, dat boven de bakkerij was.

'Mama, ik ben thuis,' riep Fidelity van onder aan de trap naar boven. Ze klommen omhoog en liepen de woonkamer in.

'Dag, mevrouw Cook,' Kamilia gaf de moeder van Fidelity een hand.

'Zijn jullie langs de camping gekomen?' vroeg haar moeder. 'Het wordt erg druk deze zomer. Ik hoorde van de klanten dat het hotel al helemaal is volgeboekt. En weet je wie er komt? Het Clanhoofd van Droom!'

'Ja,' zei Fidelity. 'Taylor heeft gereserveerd voor de eerste circusvoorstelling. De tweeling komt mee. Wij kunnen er dan ook naartoe.' Ze gaf drie vrijkaartjes aan haar moeder. 'Deze kreeg ik van de directrice. Ze kende ons nog van vorig jaar.'

'O, wat leuk,' riep haar moeder. 'Komen Elsbeth en Tobias ook mee? Ja, dat zal wel. Ik denk dat ze nu acht jaar zullen zijn. Wacht, ik pak mijn albums erbij.'

'Ha,' zei Fidelity toen de albums op tafel kwamen. 'Mijn moeder weet echt alles van de Clans. Hier staan ze alle twaalf in, maar de belangrijkste is natuurlijk de koning. Moet je kijken hoeveel plakboeken mijn moeder heeft van Revaldesh-Morane.' Ze pakte een stapeltje van de boeken. Op elk ervan stond een gouden draak.

Mevrouw Cook glimlachte verlegen.

'Dus jullie gaan morgenavond naar het circus? Dan vraag ik of oma met mij mee wil,' zei Kamilia. 'Misschien kunnen we bij elkaar gaan zitten. Ik ben ook wel nieuwsgierig naar de tweeling.' Ze keek op de klok en vervolgde: 'Bijna etenstijd. Ik moet naar huis.'

'Natuurlijk gaan we morgenavond,' zei Fidelity, die haar moeder voor was. 'Ik hou wel plaatsen voor jullie vrij.'

'Doe de groeten aan Marianne,' riep mevrouw Cook

haar na.

Kamilia kreeg er een warm gevoel bij toen ze gearmd met haar oma naar de ingang van de grote circustent liep. Ze hield van de sfeer, van de energie die bijna tastbaar in de lucht hing. Toen ze de ronde circustent in stapten, zat die al bijna vol.

Fidelity wenkte hen. De familie Cook was eerder aangekomen en had plaatsen voor hen vrijgehouden. Kamilia nestelde zich op de bank naast haar.

Ze zag dat de tweeling van Taylor met hun ouders op de goed bewaakte eretribune zat. De kinderen hadden kleding aan uit de nieuwste modecollectie. Hun Clan had als taak dat alle Laskorianen zich goed konden kleden, dat was aan hen te zien.

De circusdirectrice opende de voorstelling. 'Van harte welkom in ons circus,' riep ze.

Kamilia gniffelde toen ze haar krap zittende, rode broek-pak bekeek.

'Welkom leden van de Taylor Clan. We zijn vereerd met uw bezoek.' De directrice pakte de hoge hoed van haar hoofd en maakte een diepe buiging naar de eretribune.

Kamilia hield haar adem in: zou de dikke vrouw uit haar broek scheuren?

Maar daarna draaide de vrouw zich naar hen om en sprak het publiek aan met de bekende woorden: 'Hooggeëerd publiek!' Ze boog weer voorover en zwaaide met haar hoed. Haar pak bleef heel. 'Als eerste de acrobaten.'

Kamilia genoot van de voorstelling. De vlugge, behendi-ge acrobaten leken wel van elastiek. Ze maakten radslagen en klossen spelenderwijs in touwen. Er werd een menselijke piramide gebouwd en ze hielden zich in evenwicht op een grote, rollende bal. Het was ongelooflijk hoe deze acrobaten hun lichaam beheersten.

De clown die daarna optrad, bracht het publiek goed aan het lachen. Hij maakte figuren van gekleurde ballonnen. De tweeling Elsbeth en Tobias kreeg van hem elk een ballon-dier. Ze verbaasde zich erover dat de clown met zijn kapot-te flapschoenen nog vooruitkwam. Precies op dat moment struikelde hij over zijn eigen voeten en viel op zijn grote,

rode neus. Ze schoot in de lach. Gelukkig was de val net zo ingestudeerd als de rest van de act.

Haar oma lachte ook en keek haar aan met pretlichtjes in haar ogen.

De dierenact, die hierna kwam, was er een met paarden. Hun vacht glansde van gezondheid. Ze reageerden op elk teken van hun ruiters en sprongen over hekken en tonnen alsof dat helemaal geen moeite kostte. Dat was wel wat anders dan dat paard dat de kar met melkbussen moest trekken.

Kamilia voelde het bloed naar haar wangen stromen toen de jongleurs kwamen. Eén van hen was een heel aantrekkelijke jongeman. Ze kon haar blik nauwelijks losmaken van zijn getrainde gestalte. Toen hij in haar richting keek, draaide ze verlegen haar hoofd opzij.

Ze staaarde voor zich uit en liet zich langzaam meevoeren op een wolk. Ze reed samen met de knappe jongleur in een rode sportwagen naar de stad Droam. Ze gingen naar bin-nen bij modehuis Taylor en hij haalde de prachtigste trouwjurken uit de rekken. Hij wierp de allermooiste naar haar toe, die ze vlug aantrok. Zelf droeg hij een glanzend zwart pak en hij nam haar mee naar het stadhuis. Maar daar stond een hek van kegels en ballen waardoor ze niet verder kon lopen. Hij sprong eroverheen en liep naar mevrouw Taylor, die op hem stond te wachten. De illusie verdween met een schok en ze zag dat de jongleur haar aankeek met een hooghartige blik in zijn ogen. Ze kon wel door de grond zakken van schaamte.

Het applaus aan het eind van de voorstellingen was welverdiend.

‘Kamilia, waarzeggen is maar een circusact. Als je moe wordt of als je er geen zin meer in hebt, mag je er gewoon mee stoppen,’ zei oma de volgende middag.

‘Ja, oma, dat weet ik wel. Maar het is erg leuk om te doen. Ik ga uw raad opvolgen en erop los fantaseren. Ik hoop alleen dat de mensen zelf het niet al te serieus zullen nemen.’

‘Natuurlijk doen ze dat niet. Die mensen weten toch ook dat het een circusnummer is?’

Ze gaf haar grootmoeder een kus. ‘Ik hoop dat u van-

daag veel kleedjes en kussentjes zult verkopen.' Toen liep ze naar de weg. Terwijl ze wachtte op Fidelity liep ze heen en weer tussen het weilandje en het moeras.

Het licht van Atlas scheen over het moeras en deed het water schitteren. Ze lachte om de vlinders die al fladderend grillige figuren in de lucht vormden terwijl verderop de kraanvogels statig toekeken. Kikkers kwaakten op de maat van de luchtbelletjes die naar de oppervlakte stegen en daar uiteenspatten. Toen zag ze de waterlelies, die hun blaadjes hadden opgevouwen en hun bloemenpracht tentoonspreidden. Vandaag had het moeras zijn donkere kanten verstopt en ze vond dat het er nu sprookjesachtig uitzag.

Lees verder in ons boek SCHIMMENSCHUW

ISBN 978-94-630-8020-0

Uitgeverij Zilverbron

<https://www.artbooksshop.com/>